

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Mvltæ esse, quæ religiosos ad vitam spiritualem inuitant. Caput. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

I
DE VITA
SPIRITV ALI
EIVSQUE
PERFECTIONE.

CAPVT I.

*Multa esse, qua religiosos ad vitam
spiritualem inuitant.*

VLTA sunt in religioso statu,
que cultores vite religiosæ con-
stringunt, vt vitam spiritualem
amplectantur, & summo cona-
tu, ac vi, in fastigium perfectio-
nis conscendant. Hoc ab illis efflagitat sco-
pus, ac finis, quem Deus sibi in eorum admi-
rabili vocatione constituit; qui post suæ glo-
riæ manifestationem, non fuit alius, nisi, vt hi
ad religionem vocati, super Vniuersas res
creatas se animo efferant, sanctitatẽ, ac a-
nimi puritatem exspectent, vitamque cæle-
stem in terris, & angelicis spiritibus cognatam
instituant. Hoc postulant media, atque præ-
sidia, quibus ad vitam instruuntur spiritua-
lem, atque perfectam, cuiusmodi sunt diui-
norum frequentia Sacramentorum, sancto-
rum librorum assidua lectio, iugis oratio, ac
A rerum

2 P. ALVAREZ DE PAZ

rerum caelestium intentissima meditatio, exempla, & monitiones fratrum, & cura sollicita Prælatorum; quæ omnia inaniter recipit, qui eorum usu in spiritu & virtute non proficit. Hæc sunt illa quinque talenta, quæ fideles serui à Deo prouido patrefamilias ad negotiandum accipiunt: hæc negotiationi exponunt, vt alia quinque talenta lucrificent. Nam sacramentorum susceptione puritas, mentis lectione scientia, oratione robur ad spiritualiter viuendum, exemplis virtus, & sollicitudine prælatorum omnis tentationis victoria conquiritur.

Math.

25.

Ad vitam etiam spiritualement mouet ipse status religionis, status vtique sanctus, atque perfectus; hunc illi arripiunt, qui vitam angelicam, & Deo quam simillimam concupiscunt: illi profitentur, qui aut iam perfecti sunt, aut ad perfectionem agili cursu & celeri passu contendunt. Status autem perfectionis quomodo vitam carnalem vitijque scedatam admittet? Status caelestis & angelicus, quid nisi vitam angelicam, & studia caelestis caelestia postulabit? Is qui hunc nobilissimum viuendi modum admittit, in primis seculum versare in animo debet assidue, cum ultra humanæ naturæ fines processerit, vitæ seculi instituto à corpore seiuncto tradidisse, angelorum conuersationem dum sibi imitandum proponit. Siquidem proprium
hos

DE VITA SPIRIT. EPIT. 3

hoc est angelicæ naturæ, liberam esse à vinculis coniugij, neque ad aliam vllam contemplandam pulchritudinem animo distrahi; sed oculos in Deos assiduè intentos habere &c.

Mouet similiter locus in quo religiosi habitant à curis diuitiarum, honorum & voluptatum sequestrati. Quid enim sunt monasteria, nisi præsidia munitissima (vt Laurentius Iustinianus ait) sanctorum angelorum vallata custodijs, ignitarumque orationum roborata suffragijs? est sane monasterium, aut religiosa domus, paradysus voluptatis, in quo ponit Deus homines, quos in dulcissimos filios efformat. Cella terra sancta, & locus sanctus est, in qua Dominus & seruus eius sæpe colloquuntur, sicut vir ad amicum suum, in qua crebro fidelis anima verbo Dei coniungitur, sponsa sponso sociatur, terrenis cælestia, humanis diuina vniuntur.

Vitam quoque perfectam & spiritualem non solum generant, sed fouent ac nutriunt sanctæ occupationes locum solæ in cœnobijs inuenientes, quæ non sunt honorum ambitio, voluptatum cura, diuitiarum comparatio, sed studium virtutum omnium, & cultus Dei, sordes affectionum detergens, mentem purificans.

Similiter mouet ad spiritualem vitam communis opinio ab vniuersis sæcularibus de viris religiosis concepta; putant enim, eos, qui

Monasteria præsidia munitissima. Laur. Iust. lib. de obedi. cap. 17.

Cella religio: si viri terra sancta & locus sanctus est. Bern. epist. ad frat. de mont. Dei.

4 P. ALVAREZ DE PAZ

se mundo exemerunt, homines esse sanctos, atque perfectos, vitæque genus profiteri valde alienum ab ingenio carnis & sanguinis: nec decet hanc opinionem fallere, & per quamdam hypocritam totum orbem in errorem inducere. Siquidem hypocrita dicitur histrio, qui in theatro personam sustinet alienam, sæpe heri, cum sit seruus, aut regis, cum sit priuatus: ita isti, qui vitam religiosam, quam præferunt, operatione non tenent, aliud intus sunt, & aliud exterius oculis insipientium ostendunt; iure ergo cum simulatoribus & hypocritis numerantur.

*Basilius
hom. de
laud. ie-
miii.*

*Vestes
religio-
forum.*

Et tandem ipse habitus, quo religiosi operiuntur vitæ præfectionem exposcit; qui cum sit à vestibus mundanorum diffusus, & ab amictu eorum segregatus, vitam etiam valde diuersam, ac mores alios designat. Ad quid enim veste à mundanis separantur, si illis vitæ abiectione ac imperfectione iunguntur? Quidam religiosorum albis vestibus induuntur, ut internam animi puritatem foris designent. Alij nigris, ut mundi contemptum, vel (auctore Anselmo) ut sui despectionem denotent. Alij albis simul & nigris, ut internæ sanctitatis, & exterioris mortificationis se esse cultores ostendant. Alij fuscis, siue pullis, ut simplicitatem & humilitatem præ se ferant. Alij vruntur veste communi, ut se propter amorē Dei (sicut Paulus) omnibus omnia tactos esse profitean-

DE VITA SPIRIT. EPIT. 5

fitentur. Quid est hoc: nisi quod vestes ipse, clamant religiosos mūdāna omnia deseruisse, & vitam ac mores sanctorū fuisse complexos? Cogitate ergo fratres (inquit Augustinus) quā reprehensibile est, si sub tali habitu superbia lateat vel luxuria. Summè igitur necessaria est in eremo morantibus ipsa humilitas, quæ designatur per vestē. Habitus igitur ipse, quem gestamus, & omnia illa quæ breuiter perstrinximus, nos admonent, vt simus vitæ spiritualis atque omnis virtutis cultores.

Inter ea quæ religiosos mouent ad vitā spirituales, magni momenti esse considerare ingentia mala sæculi, à quibus per vitam sumus religiosam liberati, & innumerabilia bona, ad quæ religiosè viuēdo sumus euecti. Hęc sane notio ex mentibus nostris hunc fructū reportabit, vt pudeat nos à tantis malis sine fructu euasisse, & tā ingentia bona sine utilitate comparasse. Hęc inspectio illud in nobis faciet, vt vitam tanta amplitudine dignā exoptemus, & pro ea assequenda fortiter & constanter laboremus. Vidi ego, Domine, sæpe hoc præstātissimum donū mihi sine vllis meritis bonis, imò & cum multis meritis malis prærogatum: vidi & expaui: gauisus sum, quia recepi; fleui, & contristatus sum, quia tanto beneficio me ingrātū esse cognoui. Vellem vt omnes religiosi grati essent, & hoc ingens donū agnoscerēt, & eius gratia in perpetuū tuā maiestatem laudaret.